

**Κερδίζουμε τον Θεό ώστε να Μεταμορφωνόμαστε από τον Θεό
για τον Σκοπό του Θεού**

Αναγνώσματα από την Αγία Γραφή: Ιωβ 42:1-6,
Β' Κορ 3:8-9, 4:10-12, 16-18, 5:18-20

- I. Η πρόθεση του Θεού σχετικά με τον Ιώβ ήταν να γίνει άνθρωπος που ζούσε στο ουράνιο όραμα και στην πραγματικότητα της οικονομίας του Θεού:**
- A. Η εμπειρία του Ιώβ αποτέλεσε ένα βήμα που έκανε ο Θεός στη θεία οικονομία Του για να απογυμνώσει και να φθείρει τον ικανοποιημένο Ιώβ προκειμένου να τον γκρεμίσει. Έτσι, ο Θεός θα είχε τον τρόπο να τον ανοικοδομήσει με τον εαυτό Του και να τον φέρει σε μια βαθύτερη αναζήτηση για τον Θεό, ώστε να μπορέσει να κερδίσει τον Θεό, αντί για τις ευλογίες Του και τα επιτεύγματά του κατά την τελειότητα και την ακεραιότητά του—Φιλ 3:10-14, Α' Κορ 2:9, 8:3, Εξ 20:6, Α' Χρ 16:10-11, 22:19α, Β' Χρ 12:14, 26:3-5, 34:1-3α, Ψλ 24:6, 27:4, 8, 105:4, 119:2, 10, Εβρ 11:6.
 - B. Εκείνος που δεν νοιάζεται για τον Θεό μπορεί να κερδίζει πολλά πράγματα και φαίνεται ότι ευημερεί (Ψλ 73:1-15). Ωστόσο, εκείνος που νοιάζεται για τον Θεό, περιορίζεται από τον Θεό, αλλά και απογυμνώνεται από τον Θεό σε πολλά πράγματα. Η πρόθεση του Θεού σχετικά με εκείνους που Τον αναζητούν είναι να βρίσκουν τα πάντα εν Αυτώ και να μην αποσπώνται από την απόλυτη απόλαυση του ίδιου του Θεού (Ψλ 73:16-28).
 - Γ. Ο σκοπός του Θεού καθώς σμιλεύει τον άγιο λαό Του είναι να αδειάσουν απ' όλα και να λάβουν τον Θεό ως το μοναδικό κέρδος τους (Φιλ 3:8, βλ. Ψλ 73:25-26). Η επιθυμία της καρδιάς του Θεού είναι να Τον κερδίζουμε πλήρως ως ζωή, ως προμήθεια ζωής, και ως το παν για την ύπαρξή μας (Ρωμ 8:10, 6, 11, βλ. Κολ 1:17β, 18β).
 - Δ. Προκειμένου να ζούμε στην πραγματικότητα της οικονομίας του Θεού με τη θεία παροχή Του, χρειάζεται να οικοδομείται ο Θεός μέσα στην εσωτερική μας σύσταση, ώστε ολόκληρη η ύπαρξή μας να ανασυγκροτηθεί με τον Χριστό:
 - 1. Όπως αποκαλύπτεται στις Επιστολές του Παύλου, ο σκοπός του Θεού όταν μας σμιλεύει είναι να μας απογυμνώνει απ' όλα και να μας φθείρει, ώστε να μπορούμε να κερδίζουμε τον Θεό όλο και περισσότερο—Β' Κορ 4:16-18.
 - 2. Η οικοδόμηση της εκκλησίας πραγματοποιείται με την κατοίκηση του Χριστού στην καρδιά μας, δηλαδή, με το να οικοδομείται μέσα μας ο Χριστός, κάνοντας την καρδιά μας, την εσωτερική μας σύσταση, δικό Του σπίτι—Εφ 3:16-21.
 - Ε. Εν Χριστώ ο Θεός συγκροτήθηκε στον άνθρωπο, ο άνθρωπος συγκροτήθηκε στον Θεό, και ο Θεός αναμίχθηκε με τον άνθρωπο για να γίνουν μία οντότητα, ένας Θεάνθρωπος. Αυτό υποδεικνύει ότι η πρόθεση του Θεού στην οικονομία Του είναι Αυτός να γίνει άνθρωπος ώστε ο άνθρωπος να γίνει Θεός στη ζωή και τη φύση, αλλά όχι στην Θεότητα—Β' Σαμ 7:12-14α, Ρωμ 1:3-4, Μτ 22:41-45, Ιω 14:6α, 10:10β, Α' Κορ 15:45β, Ιω 6:63, Β' Κορ 3:6, Α' Ιω 5:16α.
- II. Η οικονομία του Θεού είναι η ενανθρώπιση του Θεού εν σαρκί, μέσω της ενσάρκωσης, ώστε να μπορεί ο άνθρωπος να γίνει Θεός εν Πνεύματι, μέσω της μεταμόρφωσης, για την οικοδόμηση του Θεού στον άνθρωπο και του ανθρώπου στον Θεό προκειμένου ο Θεός να αποκτήσει έναν συλλογικό Θεάνθρωπο:**

- A. Οι πιο θαυμάσιες, υπέροχες και μυστηριώδεις μεταμορφώσεις, που τα περιλαμβάνουν όλα, του αιώνιου και Τριαδικού Θεού στην ενανθρώπησή Του αποτελούν την κίνηση του Θεού μέσα στον άνθρωπο για την επίτευξη της αιώνιας οικονομίας Του—Μιχ 5:2, Ιω 1:14, 29, 3:14, 12:24, Πραξ 13:33, Α' Πε 1:3, Α' Κορ 15:45β, Πραξ 2:36, 5:31, Εβρ 4:14, 9:15, 7:22, 8:2:
1. Αυτές οι μεταμορφώσεις αποτελούν τις διαδικασίες, μέσα από τις οποίες πέρασε ο Τριαδικός Θεός καθώς έγινε Θεάνθρωπος, έφερε τη θειότητα μέσα στην ανθρώπινη φύση και ανάμιξε τη θειότητα με την ανθρώπινη φύση, για να γίνει το πρότυπο για τη μαζική αναπαραγωγή πολλών Θεανθρώπων. Ο Χριστός έγινε η ενσωμάτωση του Τριαδικού Θεού, φέρνοντας τον Θεό στον άνθρωπο έτσι ώστε ο άνθρωπος να μπορεί να έχει επαφή με τον Θεό, να Τον αγγίζει, να Τον λαμβάνει, να Τον βιώνει, να Τον απολαμβάνει και να εισέρχεται σε Αυτόν—Ιω 1:14, Κολ 2:9, Ρωμ 8:28-29.
 2. Ο Θεός μιλάει γι' αυτές τις μεταμορφώσεις στον Ωσηέ 11:4, λέγοντας, «Τους έσυρα με σχοινιά ανθρώπου, με δεσμούς αγάπης». Η φράση «με σχοινιά ανθρώπου, με δεσμούς αγάπης» υποδεικνύει ότι ο Θεός μάς αγαπά με τη θεία αγάπη Του, όχι στο επίπεδο της θειότητας, αλλά στο επίπεδο της ανθρώπινης φύσης. Η αγάπη του Θεού είναι θεία, αλλά φτάνει σε μας με σχοινιά ανθρώπου, δηλαδή μέσω της ανθρώπινης φύσης του Χριστού:
 - α. Τα «σχοινιά» (οι μεταμορφώσεις, οι διαδικασίες), μέσα από τα οποία μας ελκύει ο Θεός, συμπεριλαμβάνουν την ενσάρκωση, τον ανθρώπινο βίο, τη σταύρωση, την ανάσταση και την ανάληψη του Χριστού. Μέσω όλων αυτών των βημάτων του Χριστού στην ανθρώπινη φύση Του, φτάνει σε μας η αγάπη του Θεού στη σωτηρία Του—Ιερ 31:3, Ιω 3:14, 16, 6:44, 12:32, Ρωμ 5:5, 8, Α' Ιω 4:8-10, 16, 19.
 - β. Εκτός από τον Χριστό, η παντοτινή αγάπη του Θεού, η αμετάβλητη αγάπη που μας υποτάσσει, δεν θα μπορούσε να υπεριοχύσει σε μας. Η αμετάβλητη αγάπη του Θεού υπεριοχύει επειδή αυτή η αγάπη είναι εν Χριστώ, με τον Χριστό, δια του Χριστού και υπέρ του Χριστού.
 - γ. Η παντοτινή αγάπη του Θεού είναι πάντα νικηφόρα. Στο τέλος, παρά τις αποτυχίες και τα λάθη μας, η αγάπη του Θεού θα κερδίσει τη νίκη—Ρωμ 8:35-39.
- B. Η μεταμόρφωση του τριμερή ανθρώπου είναι η κίνηση του Θεού για να θεοποιήσει τον άνθρωπο, να τον συγκροτήσει με τον επεξεργασμένο και ολοκληρωμένο Τριαδικό Θεό. Όταν ο Θεός εμφανίστηκε στον Ιώβ, αυτός είδε τον Θεό για να Τον κερδίσει, προκειμένου να μεταμορφωθεί από τον Θεό για τον σκοπό του Θεού—Ιωβ 38:1-3, 42:1-6, Β' Κορ 3:16-18, Εβρ 12:1-2α:
1. Το να βλέπουμε τον Θεό έχει ως αποτέλεσμα τη μεταμόρφωση της ύπαρξής μας στην εικόνα του Θεού. Επομένως, όσο περισσότερο Τον ατενίζουμε ως το ολοκληρωμένο Πνεύμα μέσα στο πνεύμα μας, τόσο περισσότερο λαμβάνουμε όλα τα συστατικά Του μέσα στην ύπαρξή μας, ως το θείο στοιχείο που αποβάλλει το παλιό μας στοιχείο, ώστε ολόκληρη η ύπαρξή μας να γίνει καινούργια. Η Χριστιανική μας ζωή δεν είναι ζήτημα εξωτερικής αλλαγής αλλά εσωτερικής μεταμόρφωσης—Β' Κορ 3:18, Ψλ 27:4, Γαλ 6:15-16.
 2. Μπορούμε να παραμένουμε στην καθημερινή διαδικασία της μεταμόρφωσης με το να στρέφουμε την καρδιά μας προς τον Κύριο, ώστε να μπορούμε να Τον αντικατοπτρίζουμε με ακάλυπτο πρόσωπο. Το ακάλυπτο πρόσωπο είναι η καρδιά που στρέφεται προς τον Κύριο—Β' Κορ 3:16-18:

- α. Το να στρέφουμε την καρδιά μας προς τον Κύριο σημαίνει να αγαπάμε τον Κύριο. Όσο περισσότερο αγαπάμε τον Κύριο, τόσο περισσότερο η καρδιά μας θα είναι ανοιχτή προς τον Κύριο, και ο Κύριος θα έχει τον τρόπο να εξαπλώνεται από το πνεύμα μας σε όλα τα μέρη της καρδιάς μας.
 - β. Το να στρέφουμε την καρδιά μας προς τον Κύριο, να ανοίγουμε την καρδιά μας στον Κύριο, αποτελεί το κλειδί για την αύξησή μας στη ζωή. Μπορούμε να ανοίξουμε την καρδιά μας στον Κύριο, απλά λέγοντας σε Αυτόν, «Ω Κύριε, Σ' αγαπώ. Θέλω να Σε ευαρεστώ».
 - γ. Καθώς ατενίζουμε τον Κύριο σε κάθε κατάσταση μας μέρα με τη μέρα (Ψλ 27:4), θα αντανακλούμε τη δόξα του Κυρίου και θα μεταμορφωνόμαστε στην εικόνα Του από δόξα σε δόξα.
 - δ. Πολλοί Χριστιανοί δεν είναι χαρούμενοι επειδή το Πνεύμα μέσα τους δεν είναι χαρούμενο (Εφ 4:30, βλ. Ψλ 16:11, 43:4, Πραξ 3:19-20, Εξ 33:11, 14-17, Εβρ 1:9, Ιερ 15:16, Ιω 15:9-11, Α' Ιω 1:3-4, Β' Ιω 12, Φιλ 4:4). Αν δεν στρέφουμε την καρδιά μας προς τον Κύριο για να αφήνουμε το Πνεύμα του Κυρίου να εξαπλώνεται από το πνεύμα μας στην καρδιά μας, θα αισθανόμαστε περιορισμένοι και καταπιεσμένοι.
 - ε. Όπου είναι το Πνεύμα του Κυρίου, υπάρχει ελευθερία (Β' Κορ 3:17). Αν κάποιος λέει ότι κάποια συνάθροιση είναι βαρετή, πρέπει να συνειδητοποιήσουμε εσωτερικά ότι αυτός είναι βαριεστημένος. Αλλά όταν στρέφουμε την καρδιά μας στον Κύριο, απολαμβάνουμε το Πνεύμα ως την ελευθερία μας.
 - στ. Εφόσον το απελευθερωτικό Πνεύμα έχει τον τρόπο να εξαπλώνεται σε όλη τα μέρη της καρδιάς μας, θα είμαστε απελευθερωμένοι, ανώτεροι και ελεύθεροι. Αυτή η ελευθερία είναι δόξα, που είναι η παρουσία του Θεού και η έκφραση του Θεού. Νιώθουμε ευγενείς, έντιμοι και ένδοξοι επειδή μεταμορφωνόμαστε στην εικόνα Του—Β' Κορ 3:18, Γεν 1:26.
- Γ. Η μεταμόρφωση μας μεταφέρει από μία μορφή, τη μορφή του παλιού ανθρώπου, σε μία άλλη μορφή, τη μορφή του καινούργιου ανθρώπου. Ο Κύριος επιτυγχάνει αυτό το μεταμορφωτικό έργο δια της θανάτωσης του θανάτου του Χριστού—Β' Κορ 4:10-12, 16-18:
1. Στην Β' προς Κορινθίους 4:10 ο Παύλος λέει ότι πάντα περιφέρουμε στο σώμα μας την νέκρωση του Ιησού. Η λέξη «νέκρωση» σημαίνει θανάτωση. Ο θάνατος του Χριστού μας θανατώνει—Α' Κορ 15:31, 36, Ιω 12:24-26, Β' Κορ 1:8-9.
 2. Ο θάνατος του Χριστού είναι στο σύνθετο Πνεύμα. Το Πνεύμα είναι η εφαρμογή και η αποτελεσματικότητα του θανάτου του Χριστού—Εξ 30:22-25, Ρωμ 8:13.
 3. Η Χριστιανική ζωή είναι μια ζωή που θανατώνεται συνεχώς από το σύνθετο Πνεύμα. Αυτή η καθημερινή θανάτωση εκτελείται από το ενοικούν Πνεύμα μέσω του περιβάλλοντος, που αποτελεί το «θανατηφόρο όπλο».
 4. Υπό τη θεία και κυρίαρχη διευθέτηση του Θεού, τα πάντα συνεργούν προς το αγαθό μας, για τη μεταμόρφωσή μας, μέσω της θανάτωσης του θανάτου του Χριστού. Το «αγαθό» στην προς Ρωμαίους 8:28 δεν σχετίζεται με φυσικούς ανθρώπους, ζητήματα ή πράγματα. Μόνο ένας είναι αγαθός—ο ίδιος ο Θεός—Ακ 18:19:
 - α. Όλοι οι άνθρωποι, όλα τα ζητήματα και όλα τα πράγματα που σχετίζονται με μας αποτελούν τα μέσα του Αγίου Πνεύματος για να εργάζεται το αγαθό για μας, ώστε να μπορούμε να επιφορτιζόμαστε με το αγαθό (Ψλ 68:19α), με τον ίδιο τον Τριαδικό Θεό (βλ. Γεν 45:5, 50:20).

β. Όλοι οι άνθρωποι και όλες οι καταστάσεις που σχετίζονται με μας διευθετούνται από το Πνεύμα του Θεού, που αντιστοιχούν στο έργο Του μέσα μας, ώστε να μπορούμε να μεταμορφωθούμε και να συμμορφωθούμε στην εικόνα του Πρωτότοκου Υιού του Θεού—βλ. Μτ 10:29-31.

Δ. Η μεταμόρφωση πραγματοποιείται μέσα μας καθώς βιώνουμε τη διαπαιδαγώγηση του Αγίου Πνεύματος—Ρωμ 8:2, 28-29, Εβρ 12:5-14:

1. Το έργο του Πνεύματος μέσα μας συγκροτεί μία καινούργια ύπαρξη για μας, ενώ το έργο του Πνεύματος εξωτερικά γκρεμίζει κάθε πτυχή της φυσικής μας ύπαρξης μέσω του περιβάλλοντός μας—βλ. Ιερ 48:11.
2. Πρέπει να συνεργαζόμαστε με το Πνεύμα που ενεργεί μέσα μας και να δεχόμαστε το περιβάλλον που ο Θεός έχει διευθετήσει για μας—Φιλ 4:12, Εφ 3:1, 4:1, 6:20, Α' Κορ 7:24.

III. Η διακονία είναι η έκβαση της αποκάλυψης μαζί με την οδύνη—ό,τι βλέπουμε υφάινεται μέσα μας μέσω της οδύνης. Επομένως, αυτό που διακονούμε είναι αυτό που είμαστε:

Α. Παρόλο που οι διάκονοι είναι πολλοί, έχουν μόνο μία διακονία—τη διακονία της καινής διαθήκης για την επίτευξη της οικονομίας του Θεού στην Καινή Διαθήκη. Η συνεργασία μας με τον Χριστό είναι για την εκτέλεση αυτής της μοναδικής διακονίας, που είναι η διακονία του Χριστού στους ανθρώπους για την οικοδόμηση του Σώματός Του—Πραξ 1:17, Εφ 4:11-12, Α' Τιμ 1:12, Β' Κορ 4:1, 6:1α.

Β. Συνολικά, το Σώμα έχει μία μοναδική, συλλογική διακονία, αλλά επειδή αυτή η διακονία είναι η υπηρεσία του Σώματος του Χριστού και επειδή το Σώμα έχει πολλά μέλη, το κάθε μέλος έχει τη δική του υπηρεσία για την εκτέλεση αυτής της μοναδικής διακονίας—Πραξ 20:24, 21:19, Β' Τιμ 4:5, Κολ 4:17.

Γ. Η διακονία είναι για να διακονούμε τον Χριστό που έχουμε βιώσει. Αυτή η διακονία αποτελείται, παράγεται και διαμορφώνεται από τις εμπειρίες του πλούτου του Χριστού, τις οποίες αποκτούμε μέσω της οδύνης, των εξαντλητικών πιέσεων, και της θανάτωσης του σταυρού—Πραξ 9:15-16, Κολ 1:24, Φιλ 3:10, Α' Τιμ 4:6, Β' Κορ 1:4-6, 8-9, 12, 3:3, 6:

1. Η διακονία του Πνεύματος είναι να φτάσουμε στο αποκορύφωμα της θείας αποκάλυψης, με το να διακονούμε με τον Χριστό ως το Πνεύμα που δίνει ζωή—Β' Κορ 3:8-9, 6, 3, Απ 22:17α.
2. Η διακονία της δικαιοσύνης είναι να εισέλθουμε στον βίο του Θεανθρώπου, με το να διακονούμε με τον Χριστό, ο οποίος δεν είναι μόνο η αντικειμενική μας δικαιοσύνη, αλλά και η υποκειμενική μας δικαιοσύνη που ζούμε για την γνήσια έκφραση του Χριστού—Ρωμ 5:17, Φιλ 3:9, Απ 19:8.
3. Η διακονία της συμφιλίωσης είναι να ποιμάνουμε τους ανθρώπους σύμφωνα με τον Θεό (στην ενότητα με τον Χριστό στην ουράνια διακονία της ποιμανσης), με το να διακονούμε με τον Χριστό ως τον λόγο της συμφιλίωσης, ώστε να μπορούμε να φέρνουμε τους ανθρώπους του Θεού στο πνεύμα τους, που είναι τα Άγια των Αγίων, ώστε να γίνουν εν πνεύματι άνθρωποι—Β' Κορ 5:18-20, Ιω 21:15-17, Α' Πε 5:2-4, 2:25, Απ 1:12-13, Εβρ 10:19, 22, Α' Κορ 2:15.
4. Όταν εισέλθουμε πλήρως σε αυτή τη θαυμάσια διακονία με τις τρεις πτυχές της, ο Κύριος θα έχει τον τρόπο να οδηγήσει τις εκκλησίες σε μια καινούργια αναζωπύρωση.

Δ. Η θλίψη είναι η γλυκιά επίσκεψη και η ενσάρκωση της χάρης με όλα τα πλούτη του Χριστού. Η χάρη μας καταλαμβάνει κυρίως με τη μορφή της θλίψης—Α' Κορ 12:7-10:

1. Μέσω των θλίψεων, η επίδραση της θανάτωσης του σταυρού του Χριστού στη φυσική μας ύπαρξη εφαρμόζεται σε μας από το Άγιο Πνεύμα. Αυτό ανοίγει το δρόμο για την προσθήκη του Θεού της ανάστασης μέσα μας—Β' Κορ 1:8-9, 4:16-18.
 2. Η θλίψη παράγει την υπομονή, η οποία παράγει το χαρακτηριστικό της δοκιμής—μια δοκιμασμένη αρετή ή ιδιότητα που απορρέει από το να υπομένουμε και να βιώνουμε τη θλίψη και τη δοκιμασία—Ρωμ 5:3-4.
- Ε. Ο Θεός εκχύθηκε σαν αγάπη στις καρδιές μας με το Άγιο Πνεύμα, το οποίο δόθηκε σε μας, που αποτελεί την κινητήρια δύναμη μέσα μας, ώστε να μπορούμε να υπερνικάμε σε όλες τις θλίψεις μας. Επομένως, όταν υπομένουμε κάθε είδος θλίψης, δεν ντροπιαζόμαστε αλλά ζούμε τον Χριστό για να Τον μεγαλύνουμε—Ρωμ 5:5, 8:31-39, Β' Κορ 5:14-15, Φιλ 1:19-21α.